

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 4. čtvrtletí 1937

Biblická učení

(V)

Dary třinácté soboty
jsou pro oddělení severoevropské

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vychází čtyřikrát
v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Jednotlivá čísla Kč 2.30 •
Vlastním nákladem vydává ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ, Střední 10

Sabbath-School-Lessons bohemian, Fourth Quarter 1937.

Printed in Czechoslovakia

Evangelium v obraze

Pád člověka

1. Čím se stali lidé svou neposlušností zákona Božího?

Řím. 5, 19; 3, 23

2. V jakém postavení bezmocném octli se lidé příčinou hříchu? Řím. 3, 9—18; 5, 12

Hříchem člověk ztratil všechno, co mu láska Boží původně darovala. Pozbyl svého domova, zdraví, štěstí i života. Hřích způsobil propast, přes kterou se člověk sám nemohl dostat a skrze kterou zůstal na světě bez Boha a bez naděje. Sám nemohl za sebe přinést výkupné.

3. Co jest nevyhnutelným následkem hříchu? 1. Mojž. 2, 17; Řím. 6, 23

Východisko

4. Na základě kterého zaslíbení mohl člověk doufat ve Vykupitele? 1. Mojž. 3, 14. 15

5. Jaké zaslíbení o svém semeni dal Bůh Abrahamovi? 1. Mojž. 17, 19

6. Na koho vztahuje se rčení „símě“? Gal. 3, 16

Símě Abrahamovo a Izákovo, které z ruky svého Otce mělo vzítí nejen zemi Kanán, ale celou zemi, je totéž símě, které bylo zaslíbeno Evě. Ten, který měl hadu potříti hlavu, prohlásil: „Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.“ Jan 14, 30. Ten, jež veliký drak ryšavý chtěl pohltnouti, vytržen byl k Bohu a k trůnu jeho. (Zjev. 12, 4. 5)

7. Co Kristus měl svou smrtí vykonatí pro lidstvo? Mat. 1, 21; Řím. 5, 9

8. Co musil učiniti Kristus, aby lidstvo vykoupil z hříchu a z odplaty zaň? Řím. 5, 6. 8; 1. Kor. 15, 3

Lidstvo nemohlo býti vykoupeno stříbrem ani zlatem, neboť měla býti zaplácena odplata za hřích; „hřích pak vykonaný zplozuje smrt.“ (Jak. 1, 15) O této odplatě bylo již na počátku mluveno Adamovi. Na přestoupení lidstva spožívá odplata: Musíš zemřít. Z příčiny smrti musila býti v plánu vykoupení předzvěděna smrt vhodného zástupce. V celém vesmíru však byla jenom jedna bytost, jež svými vlastnostmi

mohla se státi vykupitelem lidstva a jejíž krev shladila by jeho vinu. To byl Ježíš Kristus, Syn Boží. Když v ráji bylo dáno zaslíbení o vykoupení, nebyla tím odstraněna odplata smrti. Syn Boží trpěti musil pro hříšníka. Celý plán vykoupení spočívá na myšlence zástupné oběti, v nevinně trpícím za vinné. Jenom Kristus zaujmouti mohl místo hříšníka, nésti celé břímě viny a dáti výplatu, když se vydal na smrt. „Andělé nabízeli se v oběť za člověka. Ale život anděla nemohl zaplatit vinu; jenom Ten, který stvořil člověka, měl moc k jeho vykoupení.“ (Patr. a pror. 55)

Tak mohl se v smrti Kristově nezměnitelný zákon Boží osvědčiti jako dokonalý a krví mohl býti hříšník vykoupen.

Služba ve svatyni jako obraz

9. Jakým výkonem v starých dobách poučoval Bůh lidi o plánu vykoupení? 1. Mojž. 4, 4; 22, 13

„Tito bratři byli zkoušeni, jako byl zkoušen Adam, aby ukázali, zdali chtějí věřiti slovu Božimu a jej poslouchati. Byli poučeni o zřízení, jež bylo dáno k vykoupení člověka a rozuměli obětem, které Bůh ustanovil. Věděli, že těmito oběti vyjadřují víru ve Spasitele a zároveň uznávali, že na něm cele závisí jejich odpuštění a věděli také, že svou poslušnost vůle Boží dokazují tím, když takto plní úmysl Boží k jejich vykoupení. Bez prolítí krve nemohlo býti odpuštění hříchu, a svou víru v krev Kristovu, jako v zaslíbené smíření, měli vyjádřiti tím, že prvotiny svých stád přinášeli jako oběť. Mimo to měli prvotiny úrod země přinášeti Pánu jako oběť díků.“ (Patr. 62)

10. Jaké naučení obdrželi Izraelští po svém vysvobození Egypta? Proč jim bylo dáno? 2. Mojž. 25, 8

11. Jak byla zřízena svatyně? Žid. 9, 2—5

12. Čím byla služba, vykonávaná ve svatyni? V. 1. 9. 10

13. Čeho stínem čili obrazem (podobenstvím) byly přinášené dary a oběti? Žid. 8, 4. 5; 10, 1

Izraelští, poučeni skrze Mojžíše od Boha, postavili na poušti svatyni, kde pravidelně byla vykonávána obrazná služba. Byli ustanoveni kněží, jejichž povinností bylo konati službu, kterou Bůh přikázal. Služba byla zřízena tak, že značovala celý plán vykoupení. Svatyně představovala nebeskou svatyni, o níž Pavel praví, že ji Pán vzdělal a ne

člověk. (Žid. 8, 2) Kněží představovali Ježíše Krista, dokonalého velekněze. Přinášené oběti poukazovaly na Krista, jako oběť za provinilé lidstvo.

14. Od koho Mojžíš obdržel všechny příkazy a proč? 3. Mojž. 7, 37. 38

Celé zřízení služby ve svatyni bylo lidu Izraelskému dáno, aby se učili, jak by měli Pána uctívatí a odpuštění hříchu skrze krev Kristovu obdržeti.

15. Jak dlouho trvati měly tyto svaté služby? Žid. 9, 8—12; 10, 9. 10

Bylo to „podobnoství na tehdejší čas... až do času napravení“. Tento zákon trval do doby, kdy Kristus vydal sebe za lidstvo jako dokonalá oběť. (Žid. 10, 12—14) Když zemřel na kříži, byla zrušena služba první, čili v pozemské svatyně, a začala služba druhá ve svatyni nebeské.

16. Čeho obrazem (podobnostvím, příkladem, figurou) byly oběti v pozemské svatyni podle výroku Písma? Žid. 9, 23. 24

Ačkoliv v prolité krvi obětních zvířat nebylo smíření hříchů, přece tato služba poukazovala na Krista, na jeho krev, prolitou na Golgatě, skrze niž byl hřích smířen. V tom záležela účinnost této obrazné služby. Podle úmyslu Božího měli Židé v této obětní službě denně viděti smrt Syna Božího, který svou krev dal jako oběť za hříchy lidské.

2. úkol — 9. října 1937 — Z. s. 17.25

Be ránek Boží

1. Co Jan Křtitel pravil o Pánu Ježíši? Jan 1, 29

2. Jak Pán Ježíš pohlížel na oběť, kterou měl přinéstí? Tit. 2, 14; Jan 10, 15; 17, 18

„Potom oznámil (Kristus) zástupům andělů, že jest nalezena cesta k zachránění padlého člověka. Pravil jim, že o tom mluvil se svým Otcem a nabídl svůj život jako výkupné, že rozsudek smrti vezme na sebe, aby člověk skrze Něho mohl dosíci odpuštění. Zasluhami jeho krve a poslušnosti k zákonu Božímu lze člověku dosáhnouti přízně Boží a přístupu do

krásné zahrady a opět jísti ze stromu života.“ (Zkušenosti a vidění str. 121)

Na místě člověka

3. Co Bůh uvalil na Krista jakožto na oběť smíření za lidstvo? Iz. 53, 4. 6; 2. Kor. 5, 21

„Přišel na tento svět a vzal na sebe naše hříchy, abychom skrze Něho dosíci mohli spravedlnosti. Byl odsouzen pro naše hříchy, ačkoliv v nich neměl účasti, abychom ospravedlnění byli jeho spravedlnosti, na které jsme neměli podílu.“ (E. G. White v Review a. H. z 21. III. 1893)

4. Jakou bolestnou otázku vyslovil Pán Ježíš na kříži? Mat. 27, 46

„Tělesná muka byla menší příčinou smrtelných úzkostí Syna Božího. Na Něm spočinuly hříchy světa a když trpěl vinu způsobenou přestoupením zákona, cítil hněv Otce. To stravovalo jeho nitro. Otec skryl před Ním svůj obličej. To v Něm vzbuzovalo pocit, že jeho milovaný Otec na Něho zapomněl a způsobovalo Mu zoufalství. Propast, kterou způsobil hřích mezi Bohem a člověkem, bylo lze cele poznati na nevinném trpiteli na Golgatě. Byl obklíčen mocí temnosti. Ani jediný paprsek neozařoval Mu budoucnost... V této hrozně hodině temnosti, když Otec skryl před Ním svůj obličej, kdy obklíčkovali jej zástupy zlých andělů a spočíval na Něm hřích světa, vydrala se z jeho úst slova: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Test. II. 214)

5. K čí prospěchu Kristus vzal na sebe odplatu hříchu? Iz. 53, 5. 8; Řím. 5, 6

Kristus se cele snížil k hříšníku, takže cele nesl břímě viny hříchu. Netrpěl za hříchy své, nýbrž za hříchy veškerého lidstva. Zaujal místo hříšníka a musil snášeti hroznou odplatu za hřích.

Vysvobození z hříchu

6. Co způsobila smrt Kristova pro všechny, kteří JeJ u víře přijímají? 2. Kor. 5, 21, Efez. 1, 7; Mat. 26, 28

7. Co apoštol praví o těch, kteří smrt Kristovu přijímají k odpuštění svých hříchů? Řím. 6, 6—8

Kristus nesl odplatu našich hříchů. Jakmile si tuto skutečnost vírou přivlastníme a svá srdce Bohu odevzdáme, že

chceme plnit jeho vůli, počítá nás za spravedlivé. Kristus trpěl za nás. Zákon nás již neodsuzuje. K našemu prospěchu podstoupil Kristus smrt, je tedy odplata za hřích zaplácena. Vysvobození jsme z hříchu.

8. Jaký rozdíl je zaznamenán mezi stínovými oběťmi v pozemské svatyni a pravou obětí Kristovou? Žid. 10, 1; 1. Jan. 1, 7; 1. Petr. 1, 18, 19

Dostačitelná oběť

9. Jak jsme vírou v Ježíše ospravedlněni z našeho minulého života hříšného? Řim. 3, 24—26.
10. Co nám způsobuje krev Kristova? Kol. 1, 14; Řim. 5, 11
11. Které proroctví se tak splňuje smrtí Kristovou? Zach. 13, 1
12. Jak dokonalé je očištění v krvi Kristově? 1. Jan. 1, 7—9
13. Co je v Písmě psáno o zástupu vykoupených? Zjev. 7, 13, 14; 19, 8

3. úkol. — 16. října 1937 — Z. S. 17.11

Boží svatyně

Svatyně pozemská

1. Kolik svatyní jest nám v Bibli představeno? Žid. 9, 1; 8, 1. 2. 5
2. Na kolik částí rozdělena byla pozemská svatyně? 2. Mojž. 26, 33; Žid. 9, 2. 3
3. Čím byly místnosti od sebe odděleny? 2. Mojž. 26, 31—33
4. Čím byl zastřen vchod do prvního oddělení? 2. Mojž. 26, 36

Zařízení svatyně a kněží

5. Co bylo ve svatyni svatých? 2. Mojž. 26, 33. 34 (Viz 2. Mojž. 25, 10—22)

„Zákon Boží, který byl uložen v truhle smlouvy, byl velkým měřítkem spravedlnosti a soudu. Tento zákon vynášel rozsudek smrti nad přestupníkem; ale nad zákonem byla slitovnice, na niž se zievovala přítomnost Boží, a odkudž pokání činícímu hříšníkovi nabízena byla moc smíření. V smírčím díle

Kristově, zobrazeném službou ve svatyni, „milosrdenství a víra potkají se, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení“.
(Patr. 348)

6. Co bylo v první části čili ve svatyni? 2. Mojž. 40, 22—27

„Řečí nelze vypraviti slávu, jaká se zraku naskytovala uvnitř svatyně. Zlatem obložené stěny, odrážející světlo zlatého svícnu, jasné barvy bohatě tkaných záclon se skvoucími anděly, zlatý stůl a oltář; za druhou oponou svatá truhla smlouvy se záhadnými cherubíny a nad nimi svatá sláva, viditelné zjevení se přítomnosti Boží; vše jenom slabým odleskem velebnosti chrámu Božího v nebi, velikého střediska díla vykoupení lidstva.“ (Patr. 348)

7. Co bylo vůkol svatyně? V. 8

8. Co bylo v síni? V. 6. 7

**9. Kdo byl oddělen k službě kněžské v pozemské svatyni?
2. Mojž. 28, 1; 4. M. 8, 10. 11. 14. 15. 19**

Služba ve svatyni

10. V čem záležela denní služba kněžská? 2. Mojž. 29, 38. 39. 42; 30, 7. 8

„Denní služba záležela v ranní a večerní oběti zápalné, v kladení kadidla na zlatý oltář a ve zvláštních obětech za hříchy jednotlivců. Potom byly také oběti v sobotu, v novoměsíci a při zvláštních slavnostech.

Každý den ráno a večer byl na oltáři pálen jednorochní beránek mimo oběti suchých, čímž bylo ukázáno denní odevzdání se lidu Hospodinu a jeho ustavičná závislost na smírující krvi Kristově. Bůh výslovně přikázal, aby každá oběť, přinesena k službě svatyně, byla bez vady. Kněží museli prohlížeti každou přinesenou oběť, a co mělo nějakou vadu, bylo odmítnuto. Jenom oběť bez vady mohla znázorňovati dokonalou čistotu toho, který sám sebe měl vydati jako Beránek bez poskvrny a vady.“ (Patr. 351)

11. V kterém oddělení svatyně byla vykonávána denní služba? Žid. 9, 6

12. Co se mělo státi, zhřešil-li kněz, lid, kniže, nebo někdo z lidu obecného?

Zhřešil-li kněz: 3. Mojž. 4, 3—12

„ lid: Verše 13—21

„ kníže: Verše 22—26

.. z lidu obecného: Verše 27—35

„Kdo činí hřích, činí i proti zákonu, nebo hřích jest přestoupení zákona.“ (1. Jan. 3, 4) Pavel praví k Řím. 6, 23, že odplata za hřích jest smrt. K umožnění vykoupení hříšníka z odplaty za hřích byly denně v službě svatyně přinášeny tyto oběti, představující smrt Kristovu a vylití jeho krve pro lidstvo. Verše, uvedené k této otázce, ukazují, jakých výkonů bylo potřebí ke smíření. (V. 20. 26. 31. 35) Zde šlo o denní službu za hřích lidu. (Žid. 7, 27; 2. Mojž. 29, 38) Ku přenesení hříchu přestupníka na svatyni, kněz přísluhující vnesl krev oběti do svatyně (Žid. 13. 11), nebo z ní jedl maso. (3. Mojž. 6, 16, 26)

„V přinášené oběti přijímán byl místo hříšníka zástupce; ale krev obětních zvířat nepřinesla dokonalého smíření hříchu. Byl to jenom prostředek, jímž hřích byl přenesen na svatyni. Přinesenou krví uznal hříšník moc zákona, vyznal vinu svého přestoupení a vyjádřil víru v toho, který měl sejmouti hříchy světa; nebyl však dokonale sprostěn odsudku zákona. Když velekněz v den smíření přinesl oběť za shromáždění, vešel s krví do svatyně svatých a pokropil slitovnici nad deskami zákona.“ (Patr. 354. 355)

13. Co se stalo s hříchem jednotlivce, když služba byla věrně vykonána? 3. Mojž. 4, 35, poslední část.

„Nejdůležitější část denní služby byla služba za jednotlivce. Pokání činící hříšník přinesl svou oběť ke dveřím stánku, a vloživ svou ruku na hlavu obětního zvířete, vyznal své hříchy a tak byly obrazně přeneseny na oběť. Potom sám hříšník zabil obětní zvíře a kněz vnesl krev do svatyně, kde jí kropil před oponou, za kterouž byla truhla smlouvy, v níž byl zákon, který hříšník přestoupil. Tímto obřadem byl hřích krví přenesen na svatyni. V některých případech nebyla krev vnesena do svatyně, nýbrž kněz musil jísti maso z oběti, iak Mojžíš přikázal synům Aronovým: „Dal jí vám, abyste nesli nepravost všeho množství.“ 3. Mojž. 10, 17. Oba obřady ná-

zorně ukazovaly přenesení hříchu pokání činícího hříšníka na svatyni.“ (Patr. 353)

Nebeská svatyně

14. Čeho podobenstvím nebo příkladem byla služba v pozemské svatyni? Žid. 8, 4. 5; 9, 8. 9. 23. 24

15. Co Jan viděl v nebeské svatyni? Zjev. 4, 5; 8, 3; 11, 19

„Potom jsem byla vybidnuta, abych pozorovala dvě oddělení nebeské svatyně. Opona nebo dveře byly otevřeny a bylo mi dovoleno vstoupiti. V prvním oddělení viděla jsem sedmiramenný svícen, stůl s chleby předložený, oltář a kadidelnici. Všecky předměty tohoto oddělení zdály se býti podobné nejčistšímu zlatu a zračil se v nich obraz toho, kdo vstoupil na toto místo. Opona, která oddělovala tato dvě oddělení, byla rozličných barev a z látek se skvostným okrajem, v kterém byly vetkány obrazy, představující anděly. Opona byla zdvižena i nahlédla jsem do druhého oddělení. Viděla jsem tam truhlu, která byla na pohledění z nejjemnějšího zлата. Jako přeskvostným dílem, představujícím koruny, bylo obložení okraje truhly. V truhle byly kamenné desky, obsahující Desatero přikázání.“ (Zkušenosti a vid. str. 213)

16. Kdo je veleknězem a služebníkem v nebeské svatyni? Žid. 8, 1. 2

17. Co Kristus nabídl za lidstvo, když nastoupil svou kněžskou službu? Žid. 9, 12—14. 26

18. K čemu jsme napomináni, když máme velekněze nad domem Božím? Žid. 10, 21. 22

4. úkol — 23. října 1937 — Z. s. 16.57

Splnění obětní služby

Konec služby ve svatyni

1. Jak Bůh ukázal při smrti Kristově na Golgatě, že služba v pozemské svatyni končí? Mat. 27, 50. 51

„Když Ježíš zvolal: ‚Dokonáno jest!‘, byla právě přinášena oběť večerní. Kněz hotovil se zabiti obětního beránka... Tu se zatřásla země pod jeho nohama; vnitřní opona chrámu se roztrhla, a svatyně, kde se Bůh zjevoval, byla otevřena zrakům lidu. Nebylo to již místo přítomnosti Boží.

Smrtí Kristovou došel obraz svého splnění; veliká oběť byla přinesena — cesta do svatyně svatých otevřena: cesta nová, živá, připravena všem. Pokání činící hříšník nepotřeboval již čekati na velekněze; Spasitel bude v nebesích sloužiti lidu jako kněz a přímluvce. „Aj, jduť, v knihách psáno jest o mně, abych činil vůli tvou, Bože můj.“ Skrze svou vlastní krev všed jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl.“ (Desire 756. Leben 458)

Roztržení opony svědčilo, že všecka obětní služba pozemská končí smrtí Kristovou, jakožto Beránka Božího. Stín nebo obraz došel své podstaty, skutečnosti. Tím bylo také dosvěčeno, že život Kristův na zemi jest skončen, že smířil hřích a nesl celou tíhu trestu.

**2. Jaká další změna byla potřebi se změnou kněžství?
Žid. 7, 12**

Bible jasně mluví o dvou zákonech. Jeden zákon, obsahující příkázání, představuje mravní požadavky Boží. Druhý zákon obsahuje zvyky a způsob služby ve svatyni. Jest jasné, že Žid. 7, 12 vztahuje se především na zákon, jímž pokolení Léví uloženo bylo kněžství, je také dokázáno, že zaniknutím levitského kněžství pozbyly účinnosti všechny zákony, vztahující se na službu obřadnou.

Zákon mravní a obřadný

3. Jak zákon desatera příkázání povýšen byl nad všecka ostatní příkázání? 2. Mojž. 31, 18; 32, 16

Bůh povznesl deset příkázání nad všecka ostatní, napsav je na kamenných deskách a dav je Mojžíšovi. Ostatní ustanovení psal Mojžíš z pokynu Božího, jak mu bylo dáno na Hoře Sinai. Tak Bůh povznesl deset příkázání a lidstvu ukázal jejich důležitost.

4. Jak byla lidu izraelskému jasně ukázána důležitost desatera? 5. Mojž. 4, 12. 13; 33, 2

5. Co měl Mojžíš učiti lid mimo mravního zákona? 5. Mojž. 4, 14

6. V čem záležel zákon obřadný? Žid. 9, 9. 10; 10, 1

Zákon Boží — desatero příkázání — obsahuje mravní povinnosti, nikoli však podobenství a stín. Zákon obřadný obsahoval rozličnou službu ve svatyni. Prikazoval, jaké oběti

se mají kdy přinášeti, jak musejí býti připraveny, kdo má sloužiti ve svatyni, jaké roucho má nositi, kdy je práti, kterou část oběti jísti atd. Z toho důvodu byl stínem věcí budoucích, neboť jeho oběti a služby poukazovaly na oběť a službu Ježíšovu.

Konec obětní služby

7. Co Kristus učinil s obětním zákonem? Žid. 10, 8, 9

Když Kristus zemřel na Golgatě, obrazná služba pozbyla významu. Nežli byl postaven kříž, byla obětí osvědčena víra v budoucího Vykupitele, který měl vysvoboditi z hříchů. Kdyby bylo pokračováno v obětech, když smírčí krev byla na kříži prolita, bylo by to zapíráním víry v Ježíše Krista. Po ukřížování pokračovala církev židovská ve svých obřadech a obrazných službách jako dříve. Zavrhli Vykupitele, který byl touto službou představen a dodnes Jej očekávají. Jejich služba Bohu stala se prázdnou formou a sláva pominula.

8. Jaké zaslíbení jest nám dáno o tom, že jenom krev Kristova shladití může hřích v našem životě? Žid. 9, 13—15; 10, 1; 1. Jan. 1, 7

9. O jakém zdroji mluví prorok? Zach. 13, 1

„Jediná památka pouze zbývá: náš Vykupitel na věky ponese známky svého ukřížování. Na jeho zraněné hlavě, v jeho boku, na jeho rukou i nohou jsou stopy lidského díla, způsobeného hříchem. Prorok, hledící na Krista v jeho slávě, praví: „Jasně paprsky vycházely z boku jeho, a tu skryta byla síla jeho.“ Ten probodený bok, z něhož prýštil rudý proud krve, jenž smířil opět člověka s Bohem, — toť ona sláva Spasitelova, toť ta skrytá jeho moc.“ (Spor 421)

10. Jakým obrazem Pán ukazuje změnu, nastalou s člověkem, který je zachráněn a očištěn krví Kristovou? Izai. 1, 18

Všichni členové by měli čísti „Stráž Sionskou“, náš církevní časopis. Mimo úvah a rozličných zpráv přináší vždy část z knihy „Kristova podobenství“ a z jiných spisů od ducha prorockého. (E. G. White) Předplatné na rok Kč 15.—.

N á š v e l e k n ě z

Původ kněžství

1. Kdo jest nyní veleknězem? Žid. 4, 14

2. V které svatyni slouží? Žid. 8, 1. 2

„Co se konalo obrazně při službách v pozemské svatyni, děje se skutečně při službě ve svatyni nebeské. Po vstoupení na nebesa Spasitel náš začal působiti jako náš velekněz. Apoštol Pavel praví: Nevešel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by nesla figuru pravé, ale v samo nebe, aby nyní přítomný byl před tváří Boží za nás.“ (Spor 255. 256)

3. Kdo jedině v obřadném zákoně měl právo sloužiti jako kněz? Žid. 7, 5; 4. Mojž. 18, 23

4. Z kterého pokolení byl Pán Ježíš? Žid. 7, 14; Zjev. 5, 5

5. Co tedy bylo potřebí, aby Kristus mohl býti knězem? Žid. 7, 12

Kněžskou službu ve svatyni nebeské nemohl Kristus začíti dříve, dokud neskončilo kněžství Aronovo, neboť skutečnost nemůže jíti vedle obrazu (podobenství), nýbrž následuje místo něho. Přenesení kněžství z domu Aronova na Krista zahrnuto bylo ve změně obřadního zákona, jemuž příslušela služba v pozemské svatyni.

6. Odkud byli bráni pozemští kněží? Proč? Žid. 5, 1. 2

7. Proč Kristus mohl býti naším veleknězem? Žid. 2, 14—18

„Protože Kristus byl tak pokorný a stal se člověkem, zjevil povahu odpornou satanu. Ale cestou pokorý šel On ještě dále. „Ve způsobu nalezen byv jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže.“ Jako velekněz odkládal svá nádherná roucha služebná a sloužil v bílém plátném rouše obyčejného kněze, tak zaujal Kristus místo služebníka.“ (Desire 25)

8. K čemu byl ustanoven velekněz v obřadném zákoně? Žid. 8, 3a

9. Co musil Kristus míti, aby mohl sloužiti jako velekněz? V. 3b

10. Kde začal Kristus svou službu jako velekněz? Žid. 6, 19. 20

Ve svatyni byly dvě opony; jedna u vchodu do prvního oddělení a druhá dělila svatyni a svatyni svatých. K Žid. 9, 3 Pavel mluví o druhé oponě, rozdělující obě oddělení. Nepraví, že Kristus všel za druhou oponu, nýbrž jenom za oponu, čímž označuje počátek díla v prvním oddělení.

„Služba kněžská po celý rok v prvním oddělení svatyně, před oponou, jež tvořila dveře a oddělovala svatyni od síně, představuje službu, které se Kristus věnoval po svém nanebevstoupení. Denním úkolem kněze bylo předkládati Bohu krev obětí za hříchy a také zápal, který vstupoval vzhůru společně s modlitbami Izraele. Tak Kristus obětoval svou krev před Otcem ve prospěch hříšníků a předkládal Mu též s drahoucennou přijemností svou spravedlnost s modlitbami kajících věřících. Taková byla služba v prvním oddělení nebeské svatyně.“ (Spor 256)

11. V či přítomnost odebral se Kristus po svém nanebevstoupení? Žid. 9, 24; 8, 1

Se zřením k tomu, že Kristus všel před Otce, k trůnu, mohl by se někdo domnívat, že všel přímo do svatyně svatých aby začal svou kněžskou službu, do druhého oddělení svatyně. Tato myšlenka spočívá na předpokladu, že trůn Boží jest v druhém oddělení chrámu. Prorocká vidění trůnu Božího nalézáme ve Zjev. 4, 5—7; Izai. 6 a Ezech. 10. a 11. kap. Čteme-li tato místa, musíme doznati, jak je to těžké lidskými slovy vypravit slávu nebes a trůnu Božího, a jak omezené jest naše chápání velikosti Boží a místa jeho přebývání. (Srovnej se Zkušenostmi a vid. str. 29. 41. 212—215)

12. Jak jsme napomináni, když Kristus za nás slouží jako velekněz? Žid. 4, 14—16

6. úkol — 6. listopadu 1937 — Z. s. 16.32

Kristus splňuje podobenství

Kristus a služba kněžská

1. Čeho příkladem nebo obrazem byla pozemská svatyně? Žid. 9, 23. 24

2. Čeho podobenstvím nebo příkladem byla služba kněží v pozemské svatyni? Žid. 8, 4. 5

Jsou kněží, „kteříž obětují dary podle zákona“. Pavel zde zřejmě poukazuje na levitské kněžství, neboť jenom Levité mohli v obřadném zákoně konati kněžskou službu. A hned dále o nich praví: „Sloužíce podobenství a stínu nebeských věcí.“ V službě levitského kněžství máme tedy podobenství kněžské služby v nebeské svatyni. Celá služba v pozemské svatyni, její kněžství a oběti, byly velikou učebnicí plánu vykoupení skrze oběti a služby v nebeské svatyni.

3. Komu se rovnal Ježíš ve svém povolání kněžském? Žid. 7, 11. 15

4. Jací byli kněží levitští? V. 5. 28a

Potomci Aronovi v pokolení Léví přijímali kněžství dědictvím. Byl to odkaz rodinný. Úřad dědil jeden člen rodiny po druhém. Chtěl-li někdo dokázat své právo na tento úřad, musil dokázati svou příslušnost k tomuto pokolení.

5. Co jest praveno o kněžství Melchisedechově? V. 3. 6

Melchisedech neměl kněžství dědičné. Jeho rod nebyl jmenován mezi levity. Jelikož jeho původ je neznámý, nemohl poukazovati na nějaké zvláštní pokolení nebo rod, ani dokazovati své právo na kněžství.

6. Co apoštol praví o původu Kristovu? V. 13—15

7. Jak se Ježíš stal knězem? V. 20. 21. 28

Kristus nestal se knězem skrze dědictví, nýbrž jako Melchisedech skrze určení a přísahou. Proto Bůh předzvěděl, aby byl odstraněn zákon, podle něhož jenom Levité mohli býti kněžími. Kristus byl tedy povolán ke kněžskému úřadu podle řádu Melchisedechova a nikoli podle řádu Aronova. Žid. 7, 11

8. Proč jest kněžství Ježíšovo mocnější než Aronovo? V. 16. 17. 28

9. Co tedy Ježíš může učiniti? V. 24. 25

Kristus, naše oběť

10. Co bylo učiněno s obětní krví při službě v prvním oddělení pozemské svatyně, ať byla přinesena za jakýkoliv hřích? 3. Mojž. 4, 6—8. 29. 30

„Den co den kající hříšník přinášel svou oběť ke dveřím chrámu, vyznával své hříchy, klada ruku na hlavu oběti, pře-

nášel tak obrazně své hříchy na nevinnou obět.... Porušený zákon Boží požadoval krev vinníkovu. Krev, představující zmařený život hříšníkův, jehož vinu obět nesla, byla odnesena knězem na posvátné místo a jí kropeno před oponou, za kterouž byla truhla, obsahující zákon, jež hříšník přestoupil. Tímto obřadem byl hřích krví obrazně přenesen do svatyně.“ (Spor 254š

11. Co Kristus učinil s hříchem? Jan 1, 29; 1. Petr. 2, 24

Kristus, náš přímiluvce

12. Co miláček Páně praví o činnosti Ježíšově pro nás?
I. Jan. 2, 1

13. Co Kristus pro nás činí podle slov Pavlových? Žid. 7, 25; Řím. 8, 34

To bylo jeho dílem v první oddělení svatyně a dokonáno bude v druhém oddělení v době vyšetřujícího soudu. Když hříšníci přijdou k Bohu o odpuštění a budou se odvolávat na prolitou krev Ježíšovu, On bude jejich prostředníkem a zastane se jich před Bohem. Obětuje před Otcem jejich modlitby s libým kadidlem a prosí Jej o odpuštění pro ně, protože svou krev vylil za hříchy a tito Jej přijali jako svou obět. Tak jest v nebeské svatyni zaznamenána zpráva o odpuštění, jako to bylo při denním pokropení krví v pozemské svatyni.

Podobně Pán Ježíš vykonával službu ve svatyni, až přišla doba, aby začal své dílo ve svatyni svatých. Jako v pozemské svatyni ustavičně musil býti udržován oheň na oltáři (3. Mojž. 6, 12. 13), tedy připraven, aby strávil obět hříšníkovu, který hledal odpuštění, tak je Kristus stále připraven přijmouti hříšníka a sloužiti mu svou prolitou krví. Dosud zní jeho milostivé pozvání: „Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám.“ Mat. 11, 28. On jim dává odpočinutí, snímaje s nich břímě hřícha a nabízeje jim odpuštění a milost. „On nemoci naše na sebe vzal a bolesti naše vlastní nesl.“ (Izai. 53, 4)

14. Co nemohli učiniti oběti, přinášené v pozemské svatyni?
Žid. 10, 1. 4

15. Co krev Kristova, Beránka Božího, způsobí pro ty, kteří Jej přijmou? 1. Jan. 1, 7; Žid. 9, 11—14

Očišťování pozemské svatyně

Den smíření

1. Jak často vcházel velekněz do druhého oddělení pozemské svatyně? Žid. 9, 6. 7
2. Jak se musil velekněz na tuto službu připravit? 3. Mojž. 16, 2—4. 11—14
3. Jaká zvířata přinesena byla v oběť v den smíření? V. 5
4. Jaká volba nastala mezi nimi a koho představovala? V. 7. 8

Není pochybnosti o tom, že by Azazel představoval božství. Vyhánění kozla bylo znázorněním myšlenky, že hřích lidu a jeho zlé následky mají se vrátit na ducha zhouby, na zdroj všeliké nečistoty. Právě skutečnost, že oba kozlové, před obětováním jednoho a vyhnáním druhého na poušť, postaveni byli před Hospodina, dosvědčuje, že Azazel není počítán za rovného Bohu, nýbrž za zosobnění zlého, za opak spravedlivé vlády Hospodinovy.

5. Co se mělo státi s kozlem určeným Pánu? V. 9
6. Kde bylo kropeno krví této oběti? V. 15. 18
7. Co bylo vykonáno kropením krve? Od čeho byla svatyně očištěna? V. 16. 19. 29. 30

„Služba pozemské svatyně záležela ze dvou částí; kněží sloužili denně ve svatyni, a jednou za rok velekněz vykonal zvláštní dílo smíření ve svatyni svatých, za účelem očištění svatyně... Bez krve vylití, praví apoštol, nebývá odpuštění vin... Hřichy Izraele byly přenášeny do svatyně a pro jejich odstranění byla nutná zvláštní práce. Bůh rozkázal, aby očištění bylo učiněno pro každé posvátné oddělení. ‚A očistí svatyni od nečistot synů Izraelských a od přestoupení jejich. Totéž učiní i stánku úmluvy, kterýž jest mezi nimi uprostřed nečistot jejich.‘ Také mělo býti vykonáno očištění oltáře, aby očištěn a posvěcen byl od nečistot synů Izraelských. Jednou za rok, o velikém dni očišťování, kněz vstoupil do svatyně svatých, aby očistil svatyni. Výkon ten byl dovršením celoroční služby.“ (Spor 254)

**8. Co se po očištění, čili smíření stalo s živým kozlem?
V. 10. 20—22**

„Když velekněz v den smíření přijal oběť od shromáždění, všel s krví do svatyně svatých a kropil na slitovnici nad zákonem. Tak bylo dosti učiněno požadavkům zákona, který požadoval život hříšníkův. Potom kněz, jakožto prostředník, vzal na sebe hříchy a jda ze svatyně nesl na sobě břímě vin Izraele. U dveří stánku vložil ruce na hlavu živého kozla a vyznával nad ním ‚všecky nepravosti i hříchy synů Izraelských‘ a vložil je tak na hlavu kozla. A když kozel, nesoucí tyto hříchy, byl vyhnán, obrazně odnesl tak navždy hříchy od lidu. Tak sloužila tato služba jako podobenství a stín věci nebeských.“ (Patr. 355)

Jako v konečném smíření hříchy opravdu pokání činících z knih nebeských budou vymazány, aby na ně nebylo více vzpomínáno, tak v obraze odneseny byly na poušť, navěky od lidu odděleny. Jelikož satan jest původcem hříchu, přímý osnovovatel všech hříchů, které způsobily smrt Syna Božího, spravedlnost žádá, aby satan byl na konec potrestán. Dílo Kristovo pro vykoupení lidstva a k očištění vesmíru od hříchu ukončeno bude tím, že hřích z nebeské svatyně bude odstraněn a vložen na satana, který ponese konečný trest. Tak v obrazné službě končily roční služby očištěním svatyně, při čemž hříchy vyznány byly na hlavu živého kozla. (Patr. 357)

Den soudu

9. K čemu byl lid napomínán v tento slavnostní den smíření? 3. Mojž. 16, 29; 23, 27. 28

„V době, kdy se konalo smíření, musil se každý ponižovati. Všelická práce byla odložena stranou a všechen Izrael trávil tento den na modlitbě, postu a opravdovým zkoušením svého srdce v pokoře před Bohem.“ (Patr. 354)

**10. Co se mělo státi s tím, kdo by se tomu nepodrobil?
3. Mojž. 23, 29. 30**

V den smíření odložena byla všeliká práce a každý z Izraele, i cizinci, kteří mezi nimi bydleli, ponižovali se před Bohem. V židovském roce církevním byla to nejslavnostnější příležitost ke zkoušení sebe. Jestliže se někdo odhodlal

TEOLOGICKÝ

Církev adventis

V Sázavě

K N I H O V

vati v tento den, který náležel k ročním sobotám židovským podle obřadního zákona, byl potrestán smrtí. (3. Mojž. 23, 30—32; Žid. 10, 28) Kdo den smíření bral na lehkou váhu, nevážil si jeho svatosti a neměl účast v těchto slavnostech, byl vyvržen z lidu a byl od lidu pokládán za zavrženého. Lid židovský pokládal den smíření za den soudu, za rozhodující den pro Izraele.

11. Jaké napomenutí týká se těch, kteří žijí v nové smlouvě? Žid. 10, 29; 2, 1—3
12. Jaká zkušenost podobná čeká nás v konečný den soudu? 2. Kor. 5, 10

8. úkol — 20. listopadu 1937 — Z. s. 16.12

Očišťování nebeské svatyně

1. Jaké nutné dílo musí být vykonáno ve svatyni? Žid. 9, 22, 23
2. Jakými oběťmi lepšími musí být očištěna svatyně nebeská? V. 12. 26
3. Co Kristus svým dílem chce v nebeské svatyni shladit? V. 26
4. Jak hřích z hříšníka může být přenesen na svatyni? 3. Mojž. 4, 16—18. 33—35; Žid. 13, 11

Při obětech za hřích v levitské službě musil hříšník svou ruku položit na hlavu oběti a tak učiniti vyznání a lítost, dřív než jeho hříchy mohly být přeneseny na oběť. Tak je tomu i nyní. Vyznáním oddělujeme se od hříchu. (1. Jan. 1, 9) „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdo je vyznává a opouští, milosrdenství dojde.“ (Přís. 28, 13)

„Jako za starodávna byly hříchy lidu vírou přenášeny na oběť za hříchy a s její krví přenášeny obrazně do pozemské svatyně, tak v nové smlouvě hříchy kajicníkovy jsou vírou přenášeny na Krista a odnášeny skutečně do svatyně nebeské.“ (Spor 256. 257)

5. Jaké slavnostní dílo musí být vykonáno, než hříchy budou navždy shlazeny? Skt. 17, 31; Žid. 9, 27. 28
6. Proč hříchy nemohou být úplně shlazeny před vykonáním soudu? Ezech. 33, 12. 13

Jestliže hříšník, který dosáhl odpuštění, nesetrvá u víře, připadnou na něho všechny jeho hříchy dřívější. V konečném soudu nezastane se Ježíš toho, kdo nečiní pokání. Když jeho hříchy jednou byly odpuštěny a on nezachoval víru, Kristus nevyzná jeho jméno. On praví: „Budiž věrný až do smrti a dám tobě korunu života.“ Zjev. 2, 10. Začátek boje nezaručuje nám korunu života. Zde rozhoduje vítězný konec. V podobenství o nemilosrdném služebníkovi Kristus ukazuje, že muž, jemuž byl odpuštěn dluh deset tisíc hřiven, později pro celý dluh byl uvězněn, jelikož se ukázal nehoden odpuštění. (Mat. 18, 23—35) Tak tomu bude i s těmi, kteří jednou dosáhli odpuštění, potom však opustili svého Spasitele, znovu šli hříšnou cestou a zemřeli bez vyznání hříchů.

Knihy a soud

- 7. Jaké knihy jsou v nebesích psány? Zjev. 21, 27; Filip. 4, 3; Mal. 3, 16**
- 8. Jak důležité budou tyto knihy při soudu? Dan. 7, 10b; Zjev. 20, 12**
- 9. Co se stane s hříchy spravedlivých po přehlédnutí knih? Skt. 3, 19. 20**

Jelikož před odsouzením nekajících a shlazení hříchů spravedlivých nemůže býti před důkladných přezkoušením zpráv, jest jasné, že toto dílo náleží k očišťování svatyně. V den smíření v pozemské svatyni bylo rozhodnuto, kdo zůstal při Izraeli a kdo byl zavržen. Dokončení očišťování nebeské svatyně bude tehdy, až bude rozhodnuto o každém jednotlivém případě.

10. Nad kým začne soud? 1. Petr. 4, 17

„V obrazné službě súčastnili se služby v den očišťování jenom ti, kteří přišli před Boha s vyznáním a pokáním. Rovněž tak ve veliký den konečného vyšetřování a očišťování bude uvažováno jenom o těch lidech, kteří vyznávají Boha. Soud nad bezbožnými jest odlišné a oddělené dílo a bude se konati později. Jest čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprv od nás, jaký bude konec těch, kteříž nejsou povolni evangeliu Božímu?

Knihy záznamu v nebesích, v nichž jsou zapsána jména a skutky lidí, budou určovatí soudní rozhodnutí. Prorok Daniel praví: Soud zasedl a knihy otevřeny byly. Pisatel Zjevení vyličuje tentýž děj a praví: „A jiná kniha také otevřena jest, to jest kniha života, i souzení jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých.“ (Spor 286)

11. Čím jediné jest hříšník vykoupen? 1. Petr. 1, 18. 19
12. Co činil Pavel, aby dal následování hodný příklad přípravy na soud, který za jeho dnů byl ještě v budoucnu?
2. Tím. 4, 6—8

9. úkol — 27. listopadu 1937 — Z. s. 16.05

Doba očišťování a soudu

Vidění z Daniele 8 kap.

1. Jaká určitá doba stanovena byla k očišťování nebeské svatyně? Dan. 8, 14
2. Pověz krátce vidění Danielovo v třetím roce vlády Balsazara! V. 1—12
3. Jakou otázku prorok slyšel? V. 13. 14

Dokud vidění toto trvati bude? To znamená: Jak dlouho této moci hubící bude dovoleno postavovati se proti lidu Božímu a Ježíši Kristu, knížeti zástupů, proti svatým a svatyni? Odpověď zní, že na skonání 2300 dnů má býti očištěna svatyně. (Verš 14 v některých jiných překladech zní: Až do dvou tisíc tři set večerů a jiter a očištěna bude svatyně.)

4. Co ještě jest praveno o době na kterou se toto proctví zvláště vztahuje? V. 17. 19. 26

Z těchto veršů jest jasné, že toto vidění nedošlo svého vyvrcholení ve dnech Danielových, ale že sahá až do posledních dnů dějin lidstva, kterážto doba nazvána jest dobou konce. Jde tu o proctví pro poslední dny, jež vyličuje důležitou událost pro tuto dobu.

5. Jak dlouhá je vlastně doba, ohlašující dobu soudu, vezmeme-li biblické měřítko dnů prorockých? Ezech. 4, 6

Jelikož v proctví den znamená rok, je to 2300 skutečných let. Slova u Dan. 8, 14 nemohou se vztahovati na očišťo-

vání pozemské svatyně z dvou důvodů: 1) pozemská svatyně byla očišťována každý rok; 2) toto proroctví poukazuje na dobu konce a nikoli na dobu židovskou.

Význam vidění

6. Jaké vysvětlení obdržel Daniel o svém vidění? Dan. 8, 20—22

7. Co je praveno o moci malého rohu? V. 23—25

Po Řecku následovala světová říše římská a splnila všechny jednotlivosti týkající se malého rohu. Zde vidíme celkový obraz římské moci.

8. Kterou část vidění začal anděl proroku vysvětlovati? Dan. 8, 26. 14

9. Jak se vedlo Danielovi, když mu vidění bylo vysvětlováno? V. 27

Po 2360 letech

10. Oč prosil Daniel, když se pozdravil? Dan. 9, 17

11. Kdo se mu ukázal při modlitbě? Proč přišel? V. 20—22

12. Nač měl Daniel obrátit svou pozornost? V. 23

Anděl začal vysvětlovati tam, kde pro ochuravění Danielovo přestal, totiž období 2300 let.

13. Co anděl označil jako počátek prorockého období? V. 25

Rozkaz dal nejprve Cýrus, král perský (Ezdráš 1, 2—4). Darius jej opětoval (Ezdr. 6, 6—12) a Artaxerxes tak učinil ještě jednou (Ezdr. 7, 12—26). V Ezdr. 6, 14 čteme, že stavěli z rozkazu Cýra, Daria a Artaxerxa. Rozkaz k znovuvystavění Jerusalema byl dán třikrát a poslední za Artaxerxa r. 457 před Kr. V tomto roce počíná 70 týdnů i ono dlouhé období 2300 let, končící r. 1844.

14. Která část 2300 let určena byla lidu židovskému? V. 24

Těchto odečtených 70 týdnů čili 490 let mělo sahati až do zavržení Židů.

15. Co mělo označovati konec 69 týdnů čili 483 let? V. 25

„Až do Mesiáše vývody“. V r. 27 po Kr. byl Kristus při svém křtu pomazán Duchem svatým za Mesiáše. (Luk. 3, 21. 22; Skt. 10, 38) Tento rok obdržíme, když od 457, kdy byl vydán rozkaz od Artaxerxe, počítáme dále 483 let.

16. Co se mělo státi uprostřed 7 let čili sedmdesátého týdne? V. 26. 27

To bylo splněno ukřižováním Pána Ježíše. Svou smrtí učinil Kristus konec obětní službě v pozemské svatyni.

17. Co mělo býti utvrzeno v posledním týdnu? V. 27

Poslední týden měl býti zvláště věnován Židům. „Utvrdí smlouvu mnohým za jeden týden.“ To se splnilo poslední službou Kristovou v posledních 3½ letech a skrze apoštoly, kteří dále 3½ leta pracovali výhradně mezi Židy. Po této době neměli býti Židé zvláštním vyvoleným lidem. Vezmeme-li rok 27 jako počátek služby Kristovy a za východisko, uvede nás 7 let do r. 34 po Kr. V té době padl Štěpán jako mučedník za obět židovské nenávisti. Když Židé zavrhli Ježíše a jeho spasitelné poselství, odmítli jediný prostředek k spasení a Bůh je nemohl déle pokládati za vyvolený lid. O deset let později obrátili se učedníci ku pohanům. (Viz Skt. 13, 46. 47)

18. Co velikého mělo se státi na konci 2300 let, čili v r. 1844? Dan. 8, 14

Tím jsme postaveni před velikou skutečnost, že r. 1844 Pán Ježíš jako velekněz všel do svatyně svatých, aby započal slavnostní dílo očišťování svatyně. Jelikož očišťování svatyně je také dílo soudu, vysvitá z toho, že v téže době začal vyšetřující soud v nebesích. Zkoušení a rozhodování o tom, kdo jest hoden věčného života a domova ve věčném království Božím, to jest vyšetřující soud. Vyšetřující soud jest posledním dílem v nebeské svatyni. Když toto dílo je dokončeno, svatyně je očištěna od všech zpráv o hříchu a poskvrně. Pak nastane rozdělení svatých od hříšníků. Doba zkoušky pro lidstvo skončila.

19. Kdy můžeme míti naději na ospravedlnění a osvobození, když o nás bude rozhodováno v soudu? 1. Jan. 4, 15—17; Skt. 13, 38. 39

Kdo jsou adventisté? Vhodná brožura ku poznání zásad adventistů s. d. a jejich působnosti. Kč 5.--

S o u d

Bůh a soud

1. Co se jednou stane s každým slovem, činem i myšlenkou lidskou? Kaz. 12, 14; Mat. 12, 36
2. Co učinil Bůh, hledě k soudu? Skt. 17, 31; Kaz. 3, 17
3. Jaké vidění bylo dáno Danielovi o začátku soudu? Dan. 7, 9, 10
4. Kdo se shromáždil okolo Otce a trůnu? Zjev. 4, 4; 11, 16

Kristus a andělé v soudu

5. Kdo přišel ke „Starému dnů“, když seděl na trůně? Dan. 7, 13

„Příchod Kristův jako našeho velekněze do svatyně svatých, aby očistil svatyni, jak jest psáno u Dan. 8, 14, příchod Syna člověka ke Starému dnů, jak čteme u Dan. 7, 13, a příchod do svého chrámu, jak předpověděl Malachiáš, jest vylíčení jedné a teže události, která je také znázorněna příchodem ženicha na svatbu, jak to Kristus pravil v podobenství a deseti pannách.“ (Gr. Kampf 493)

„Ti, kteří následovali světla slova prorockého, poznali, že na konci 2300 dnů v r. 1844 nepřišel Kristus na zem, ale že všel do svatyně svatých nebeské svatyně, aby vykonal závěrečné dílo přípravy na svůj příchod.“ (Gr. Kampf 489)

6. Jakou účast má Kristus ve vyšetřujícím soudu? Řím. 8, 34; Mat. 10, 32, 33; 1. Jan. 2, 1
7. Kdo také bude přítomen soudu? Zjev. 5, 11; Dan. 7, 10

Vykonání soudu

8. Jak podrobné bude vyšetřování? 2. Kor. 5, 10; Mat. 12, 36, 37; 1. Kor. 4, 5
9. Podle čeho budou lidé souzeni? Kaz. 12, 13, 14

„Kniha pamětná psána jest před Hospodinem, v níž jsou zaznamenány dobré skutky těch, kteříž se bojí Hospodina a myslí na jméno jeho. Jejich slova víry, jejich činy lásky jsou zaznamenány v nebi... V pamětné knize Boží každý spravedlivý čin je zvěčněn. Tam je svědomitě zapsáno každé přemožené pokušení, každé překonané zlo, každé láskavé slovo milosrdenství.“ (Spor 286, 287)

10. Koho se Kristus nezastane před svým Otcem? 2. Mojž. 32, 32. 33; Mat. 10, 33
11. Co se dostane těm, kteří byli věrní a poslušní? Zjev. 3, 4. 5
12. Jména věřících zůstanou v knize života. Co se stane s jejich hříchy, za něž dosáhli odpuštění? Skt. 3, 19; Žid. 10, 17
13. Co po skončení soudu očekává ty, kteří nebyli zachráněni? Luk. 13, 23—28; Jer. 8, 20
14. Jaký výrok potom zazní od trůnu? Zjev. 22, 11
15. Co potom brzy bude následovati? V. 12
16. Jak jedině může býti člověk připraven na soud? Žid. 7, 25; Izai. 1, 18

11. úkol — 11. prosince 1937 — Z. s. 15.58

Poselství o hodině soudu

Poselství a poslové

1. Jaké troji mocné poselství Jan viděl zvěstovati po celém světě jakožto přípravu na druhý příchod Kristův? Zjev. 14, 6—10. 14—16

2. Kdy začalo zvěstování poselství o hodině soudu Božího?

Odpověď: Když začal soud v nebesích. To se stalo r. 1844. Do té doby nikdo nemohl právem mluvit o tom, že hodina soudu přišla.

3. Co nositelé tohoto poselství soudu budou také kázati? Zjev. 14, 6

Evangelium jest radostné poselství o Synu Božím, že člověk vírou v jeho oběť zbaven jest hříchu a dostává se mu věčného života.

4. Proč jsou lidé tímto poselstvím vybízeni, aby se báli Boha a Jemu vzdali čest? Zjev. 14, 7a

5. Co nositelé poselství věřiti a učiti budou o stvoření? V. 7b

6. Jaké stanovisko zaujmou ku přikázáním Božím? V. 12

Ačkoliv toto vznešené poselství soudu má býti všude zvěstováno v době pochybování, nevěry a zřejmého odpadnutí, přece jeho nositelé věří v staré zásady evangelia. Pevně věří,

že jest Bůh a že je Stvořitelem. Z té příčiny zavrhují učení o vývoji i jiná učení, jimiž Bůh jest popírán jako původce všeho. Věří v Ježíše Krista, jak Jej zjevuje evangelium a v jeho moc, že vysvoboditi může z hříchu; zachovávají příkázání Boží a světi sobotu, jak je psáno ve čtvrtém přikázání Božím.

**7. Co nastane mezi národy, když přijde hodina soudu?
Zjev. 11, 18**

Od r. 1844 války se ustavičně rozmáhaly; tyto boje mezi národy vyvrcholí v bitvě u Armagedonu po skončení doby milosti.

8. Kolika obyvatelům země má býti zvěstováno poselství soudu? Zjev. 14, 6

Toto poselství má býti zvěstováno všem obyvatelům. Ono jest poslední výzvou Boží k lidstvu, aby se obrátili k Němu a přijali zachránění. Jeho výsledek bude připravení lidu ze všech národů na druhý příchod Kristův. Tento lid ostříhati bude přikázání Boží a míti víru Ježíšovu. Bude to mocné poselství reformační. A jako v den smíření při službě v pozemské svatyni věřící byli nabádáni, aby zkoušeli svá srdce a vyznali hříchy, aby byli připraveni k soudu, tak i toto poselství muže a ženy ze všech národů přivede k Bohu, aby byli připraveni na soud.

9. Co bylo přikázáno kněžím v pozemské svatyni v den smíření? 3. Mojž. 25, 9

Vznešené poselství ze Zjev. 14, 6. 7 jest splněním troubení ke skutečnému dni smíření a k soudu v nebesích. Tato výstraha má jíti celým světem. Je to poselství určené pro všechny. (Joel 2, 1. 12. 13) „Desátého dne sedmého měsíce, právě v den smíření mělo zazníti troubení, označující léto milostivé. Troubení mělo zazníti všude, kde bydlili Židé a všichni izraelští měli uvítati léto milostivé. V tento veliký den smíření bylo zadost učiněno za hřích Izraele a tak mohl s radostným srdcem lid uvítati milostivé léto.“ (Patr. 538)

10. Jaké hnutí náboženské nastalo s dobou soudu?

Odpověď: Když se blížilo splnění proroctví z Dan. 8, 14, věřící mužové začali v proroctví badati o druhém příchodu Kristovu. Již reformátoři poukazovali, že příchod Páně jest

blízký. Tím byl položen základ posledního výstražného poselství světa. Zbožní muži a ženy z rozličných končin světa, přesvědčeni jsouce o důležitosti proroctví u Dan. 8, 14 sešli se na modlitbě a vedeni Duchem svatým poznali při čtení Písma předivné pravdy spasitelného poselství Kristova pro poslední pokolení lidských dějin. Adventní hnutí, spojené s poselstvím soudu, předivným způsobem se rozšířilo; pojalo skoro 600 jazyků v 353 zemích. Knihy a spisy vydávány jsou v 171 řečech, ústavy a lékařské misie jsou po celém světě. V přesném proroctví o hodině soudu začalo adventní hnutí na konci 2300 let od Daniele předpověděných a shromažďuje ze všech národů lid, který ostříhá přikázání Boží a má víru Ježíšovu.

Jak ostojíme v soudu

11. Podle kterého měřítka budou lidé souzeni? Jak. 2, 10—12; Řím. 12, 12—16

Je to jasné, že vina nebo nevína člověka cele závisí na tom, zdali Krista přijal za svého Spasitele a tato skutečnost osvědčí se ostříháním přikázání Božích. Ukáže-li se v soudu, že u víře Ježíše Krista vyznal své hříchy a své srdce podřídil poslušnosti svatého zákona Božího, a při poklescích přijal spravedlnost Kristovu jako přikrývku svých chyb, bude přijat. Pro něho není odsouzení, neboť zákon na něm nenalézá viny. Jestliže však naproti tomu bude shledáno, že přestoupil jedno přikázání, své přestoupení nevyznal a není přikryt spravedlností Kristovou, bude s ním zacházeno tak, jako by přestoupil všech deset přikázání. Celý zákon nemůže člověk více milovati, než jak miluje jedno jeho přikázání.

12. Co bude praveno o těch, kteří zachovávali přikázání Boží? Zjev. 22, 14

13. Co rozlučuje člověka s Bohem? Izai. 59, 1, 2; Řím. 6, 13

14. Co je hřích? 1. Jan. 3, 4

15. Co tedy jest naší povinností? Kaz. 12, 13

16. Kam dospěje člověk, když zákon Boží zachováváti chce bez pomoci s hůry? Jan. 15, 5

17. Jak je nám potom možné zachovávatí zákon Boží? Fil. 4, 13; Gal. 2, 20

Necháme-li Jej působiti, přichází Kristus do našeho života a v nás a skrze nás koná vůli Otcovu. Přichází a odsuzuje hřích v těle a dává nám moc, skrze niž je splněna spravedlnost, kterou požaduje zákon. (Řím. 8, 4) Vpusť Jej v plnosti jeho síly a potom zmizí všechny těžkosti. Krásné ovoce spravedlnosti zjeví se v životě tak samozřejmě, jako že na jaře kvetou lilie. Potom také zmizí všeliká bázeň před soudem. — Poselství soudu bude potom poselstvím reformačním, které muže i ženy odvede od cesty hříchu a světáctví a přiměje je ku přijetí Krista jako svého Spasitele a k zachovávání vznešeného zákona Božího.

12. úkol — 18. prosince 1937 — Z. s. 15.59

Plné odpuštění skrze smíření

Dokonalé spasení v Kristu

1. Jak dokonalé spasení skrze smírčí dílo Kristovo připraveno jest pro hříšníky, pokání činící? Jer. 33, 8; 1. Jan. 1, 7. 9
2. Jak daleko vzdaluje Kristus přestoupení od věřících? Žalm 103, 11. 12

„Jestliže se mu cele odevzdáme a přijmeme Jej za svého Spasitele, potom, byť i náš život byl sebe hříšnějším býval, přece pro Něho budeme pokládáni za spravedlivé. Osobitá povaha Kristova zaujme místo naší povahy a Bůh nás přijme na milost rovněž tak, jako bychom nebyli hřešili.“ (Cesta 66)

3. Jaká cena zaplacená byla pro naše vykoupení k dosažení tak dokonalého spasení? 1. Petr. 1, 18. 18

Nikdo z lidí ani z andělů nemohl býti vykupitelem a zaplatit takovou cenu k našemu vykoupení. Požadavky přestoupeného zákona nebyly jenom právní. Hřích převrátil všechny zásady spravedlnosti a zničil pravý poměr mezi člověkem a Bohem. Vláda Boží musila zůstatí, a čest Božího zákona býti ospravedlněna ku požehnání stvoření... Bylo potřebí dokonalé poslušnosti. Tento požadavek nemohli andělé splniť. Syn Boží musil se státi člověkem, aby to mohl učiniti, a tak vykonal dokonalé dílo. Nepečoval jenom o právní shlazení viny, ale

způsobil tak veliké obnovení, jaké se shodovalo s tíhou přestoupení. Slovy to lze sotva vypravit. Čteme však, že milost rozhojnila se více tam, kde se rozhojnil hřích.

4. Kolik lidí je zahrnuto v plánu vykoupení? Izai. 55, 1; Zjev. 22, 17

5. Jak veliké odpuštění nabízeno je těm, kteří hledají Pána a odvracejí se od svých hříšných cest? Izai. 55, 6. 7

Ó znej svou vinu a přijmi plné odpuštění, jež pro tebe má připravené tvůj velekněz v nebesích. Vezmi je ještě dnes z jeho ruky, která nese znamení ukřižování a jdi radostně svou cestou. Tvé dokonalé vykoupení bylo zjeveno, když Kristus vstal z hrobu. On trpěl smrt za všechny lidi a jeho krev, kterou přinesl Otci do svatyně, jest dostatečná cena ke smíření všech hříchů.

6. Jakou měrou i ten největší hříšník zbaven bude svých přestoupení? Iz. 1, 18

„K Pánu Ježíši musíme přicházeti zrovna takoví, jací jsme, hříšní, bezmocní, závislí. Jako bezmocní a hříšní lidé můžeme k Němu přicházeti a zkroušeně Mu padnouti k nohám. On nás potom obejmě ramenem lásky, obváže naše rány a očistí nás ode vší nečistoty.

Zde se jeví osudný omyl, kterého se tisícové dopouštějí tím, pochybují-li o tom, že Pán Ježíš jim osobně odpustí. Jest pokládati za slavnou přednost všech těch, kteří dostojí podmínkám, že mohou býti ujištěni odpuštěním svých hříchů. Nepochybuj o tom, že Bůh při těchto zaslíbeních i tebe míní! Ona jsou pro každého přestupníka, který opravdově lituje. Síly a milosti dostalo se nám skrze Krista a sloužící andělé Boží je přinášejí každé věřící duši. Nikdo není tak hříšný, že by v Pánu Ježíši, který za něho zemřel, nemohl nalézt síly, spravedlnosti a čistoty. On chce s nich sejmuti hříchy poskvrněná roucha a chce jim dáti bílá roucha spravedlnosti. Pán nechce smrti hříšníkovy, ale přeje si, aby hříšník žil.“ (Cesta 54. 55)

7. Jak důkladně shlazeny budou hříchy, svědčící proti vykoupěným? Jer. 50, 20; 31, 34

8. Jakého obrazu Pán používá, aby nám ukázal úplné

shlazení hříchů, když hříšník přijme vykoupení? Mich. 7, 18. 19

9. Co apoštol praví o těch, kteří jsou v Kristu? Řím. 8, 1

Spravedlnost Boží požadovala obět, která by vyvážila velikost lidského přestoupení. Oběť Pána Ježíše cele splnila tuto podmínku. Z té příčiny může k Němu jít i ten nejhorší přestupník, své hříchy vyznati a dosíci odpuštění. „Protož není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši.“

Všichni lidé potřebují spasení

10. Kolik lidí potřebuje vykoupení z hříchů? Řím. 3, 23

11. Z kterého zaslíbení shledáváme, že milost je dostačitel-
ná pro všechny hříšníky? Řím. 5, 20. 21; Žid. 7, 25

12. Kterým poselství chce Bůh probudití všechny, kteří jsou
dosud v hříchu? Iz. 55, 6. 7; Skt. 2, 37. 38

13. úkol — 25. prosince 1937 — Z. s. 16.02

Pán, naše spravedlnost

Ospravedlnění od Boha

1. Jakou zkušenost smí učiniti všichni, kdo věří v Krista?
Skt. 13, 38. 39

„Odpuštění hříchů a to od všech.“ Ospravedlnění vztahuje se na změněný vztah člověka k Bohu, jakožto výsledek přijetí Krista. Člověk jest od přirození hříšný, nečistý, zkažený a pro svá přestoupení odsouzen k smrti. Přijetím Ježíše Krista jako svou spravedlnost, jest člověk před Bohem pokládán za spravedlivého a za dědice věčného života. Rozsudek smrti jest zrušen a člověk je svoboden.

2. Co Písmo praví o člověku, jež Kristus osvobodil?
Řím. 6, 6—8

3. Jak Bůh pohlíží na ty, které ospravedlnil? Řím. 8,
31—34

4. Jak může Bůh hříšníka ospravedlniti, za nevinného pro-
hlásiti a při tom býti spravedlivý? Řím. 3, 23—26; 2.
Kor. 5, 21

Kristova krev očišťuje nás netoliko od minulých hříchů, nýbrž udílí nám také jeho spravedlnost. Když Kristus dlel na

zemí, žil život dokonale spravedlivý, bez hříchu. Splnil všechny požadavky zákona svého Otce.

5. Čím Bůh přiloděl proroky podle výroku Izai. 61, 10?

6. Jaká předivná změna se stala s Jozue? Zach. 3, 3—5

Dítky Boží

7. Co činí ti, kteří takto došli odpuštění a ospravedlnění?

1. Jan. 3, 1. 2; Jan 1, 12

8. Jaký život žije ospravedlněný člověk? Řim. 6, 4; Efez. 4, 22—24; Kol. 3, 10

9. Co v nás Bůh chce vyplniti? Řim. 8, 4

Tento verš nám jasně ukazuje úmysl Boží, že člověk, který došel odpuštění a ospravedlnění, má se rozlišovati od jiných lidí. Když někdo zemřel hříchu, jak v něm může dále žít? (Řim. 6, 2) Z té příčiny musí jeho život zjevovati onu poslušnost, kterou mu Kristus dal, když Jej přijal za vykupitele. Spravedlnost, kterou požaduje zákon, musí býti vyplněna v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

10. Co Bůh učinil, jelikož lidem není možné zachovávat jeho svatý zákon bez Krista a bez pomoci jeho Ducha svatého? Žid. 8, 10; 2. Kor. 10, 3—5

To jest více než připočtena spravedlnost. Tato spravedlnost je udělena. Ona působí v našem těle a naše konání uvádí ve shodu se zákonem Božím. Naše povaha se změnila. Boží přikázání jsou napsána do našeho srdce a místo přestupování, zjeví se v životě poslušnost.

Žádným učením nemohli jsme Boha více zneuctíti než tím, že smíření v Kristu osvobozuje člověka od poslušnosti k mravnímu zákonu Božímu. Jeho nejvyšším a největším cílem jest poslušnost umožniti. Lze tomu věřiti, že Kristus zemřel k vykoupení člověka z viny přestoupení a může mu dáti plné odpuštění minulých hříchů a potom mu říci: „Nyní máš volnost k přestupování zákona Božího?“ Nikdy! Vykoupení nemají volnost ku přestupování zákona Božího. Je sice pravda, že za minulé hříchy, které jim Bůh odpustil, nemohou býti odsouzeni. Tím však jim nebyla dána volnost, aby v přestupování dále spoléhali na dobrotu Boží. Člověk, který nikdy nezachovával zákon, před Bohem může dosíci odpuštění a ospravedlnění, ale nezůstane spravedlivý, jestliže zákon neostříhá.

Naproti tomu nezachovává zákon proto, aby byl křesťanem, ale proto že je křesťanem, bude jej zachovávat, jako to činí každý, v němž přebývá Kristus.

11. Jak úzké spojení má být mezi Kristem a obráceným hříšníkem? Efez. 3, 17

12. Kolik pro nás může učiniti, když jeho moc v nás působí? V. 20

„Jsou to zvláště dva bludy, před kterými děti Boží musí se mít na pozoru, zvláště ty, které teprv začaly důvěřovati v jeho milost. První blud, o němž již byla učiněna zmínka, záleží v důvěře ve vlastní sílu a skutky, v té důvěře, že lidé sami mohou přijíti ve shodu s Bohem. Kdo vnějším zachováním přikázání hledí dosíci svatosti života, pokouší se o nemožnou věc. Na všech skutcích, které jsou konány bez Krista, lpí sobectví a hřích. Pouze věrou v milost Kristovu můžeme být posvěceni. — Druhý a neméně nebezpečný blud záleží v tom, když lidé se domnívají, že Kristus je osvobodil od zachovávání zákona, a že jejich skutky nemají vlivu na jejich vykoupení, protože jen věrou můžeme mít účastenství na milosti Kristově.“ (Cesta 63)

13. Jaká zkušenost jest umožněna skrze krev věčné smlouvy? Žid. 13, 20. 21

Toto veliké pravidlo poslušnosti nemůžeme splnit v síle lidské. I po našem obrácení jsme stále lidé, jsme hříšníci, milostí Boží vysvobozeni z minulých hříchů, a tím velmi slabí, abychom švatého zákona dostatečně byli poslušní. To lze jenom skrze Ježíše Krista. Nyní však svým životem žije v nás, svou poslušnost přičítá nám, jako bychom my ji byli splnili a dává nám svou spravedlnost. Proto apoštol praví: „Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře v Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.“ Gal. 2, 20.

„Když se člověk odevzdá Kristu, nová síla zachvátí jeho srdce. Nastává změna, kterou člověk sám ze sebe nemůže způsobiti. Jde tu o nadpřirozenou událost, skrze niž do lidské povahy přichází nadpřirozená moc. (Desire 323)

14. Jak jenom můžeme obdržeti požehnání z odpuštění,

ospravedlnění a v nás přebývající moci Ducha? Mar. 11, 24; Skt. 13, 39; Řím. 3, 22. 26. 28; Efez. 3, 17

Vírou chápeme se zaslíbení, že naše hříchy jsou nám odpuštěny. Vírou dosahujeme ospravedlnění a vírou musí spravedliví žítí. Skrze víru přebývá Kristus v našich srdcích. To všechno zakusí jenom ten, kdo věří.

„Pán Ježíš za svého života na zemi zvěstoval, že od Boha zaslíbený dar bude náš, jakmile jej u víře přijmeme. Pán Ježíš uzdravil lidi z jejich nemocí a přečinu, jakmile důvěřovali v jeho zázračnou moc... Svých dřívějších hříchů nemůžeme odpykatí, svá srdce si nemůžeme obnoviti a nemůžeme dosíci posvěcení svou vlastní mocí. Avšak Bůh zaslubuje, že to pro nás učiní skrze Krista. Tomuto zaslíbení musíme věřiti. Musíme své hříchy vyznati, Bohu se odevzdati a Jemu sloužiti. Jakmile to učiníme, Bůh na nás vyplní zaslíbení. Jestliže věříme zaslíbení, věříme, že naše hříchy jsou odpuštěny a my jsme očištěni, potom Bůh na nás vykoná své dílo; potom i my budeme uzdraveni ze svých hříchů a nepravostí rovněž tak, jako ten šlakem poražený. Stane se — jestliže věříme. Nečekej až pocítíš, že jsi uzdraven, nýbrž řekni: Věřím tomu, je to pravda, ne proto, že to cítím, ale proto, že to Bůh zaslíbil.“ (Cesta 51—53)

15. K čemu jsme napomínání, majíce tak slavného Vykupitele? Žid. 4, 14—16

Doporučujeme spisy:

Svědectví pro církev, váz.	Kč 25.—
Myšlenky s hory blahoslav., váz.	„ 10.—
Utrpení Kristova pro vykoupení lidstva	„ 3.—
Dokončení práce	„ 1.—

Působení moci temnosti vylíčeno jest v knize
„Služba dobrých andělů“. Snížená cena váz. Kč 8.—
brož. „ 5.—

TEOLOGICKÝ SEMINÁŘ

Církev adventistů s. d.

V Sázavě

K N I H O V N A

Tiskl R. Polák a syn Brno